

Pohádka

o krásné princezně a zlém drakovi

Jiří Fišer

Tuto pohádku věnuji všem svým přátelům a jejich dětem

Vilém si užíval pomalé jízdy na koni v pozdně letním odpoledni. Čerstvý severozápadní vítr vonící jehličím dával zapomenout na vedra prvních dnů léta a rostlinná říše svou bujnou zelení ovládala vše na dohled. Soupeřit s ní nemohl ani temně modrý vzdušný příkrov, v němž se vznášel pár orlů. Pocit štěstí v básníkově nitru však neživila nesmírná velebnost přírody, ale společnost jeho přátel. Po boku mu jel na bílé kobylice královský kapitán Vladislav s dcerkou a Vladislavův syn je následoval na vraném koni, strážěn seržantem týnské městské stráže Václavem, jenž řadu jezdců uzavíral.

A byl to právě Václav, kdo přerušil mlčení trvající od chvíle, kdy opustili údolí horské bystriny. „Slíbilš nám, že tam bude krásnej rozhled,“ postěžoval si. Úzká cesta, po níž jeli, sice usilovně stoupala, širšímu rozhledu však stále bránil hustý smrkový les. „Vydrž, za chvíli tam budem,“ odpověděl Vladislav a pobídl svou kobylku k rychlejšímu cvalu.

Chvíle se sice protáhla na celou půlhodinu, ale za všechno to čekání a únavu v sedle byli bohatě odměněni. Les zřídł a sotva viditelná stezka zamířila po širokém hřebeni pod skalnatý

vrchol, jehož strmé svahy spadaly do údolí Pravé Desné a jejího bystrého přítoku. Dále pokračovalo jen kamenné schodiště a tak byly nuceni opustit sedla. Vilém, který šel jako poslední, jelikož obdivoval vysoké žulové věže kolem, si všiml, že se za nimi vydala i Vladislavova kobylka.

„Krasavice jde s námi, Vladislave,“ upozornil přítel. „Měl jsi ji taky uvázat k tomu suchému kmeni. Tady si může zlomit nohu.“ Vladislav jdoucí v čele se otočil a v jeho tváři byl úsměv. „Ona mě sem před pár měsíci přivedla. Takže to tu dobře zná a rozhodně si to nechce ujít.“

Vilém nevěřícně zavrtěl hlavou, ale nechtěl se s přítelem přit. — *Jedná s ní jako s člověkem, ačkoliv je to kůň. Na koně není hloupá, ale přece jen je to pouhé zvíře.*

Schody po necelém honu skončili a kamenitá stezka se prosmýkla průrvou mezi dvěma skalními bloky a třemi ostrými oblouky serpentiny v kamenném moři dospěla k plochému vrcholu porostlému nízkou travou. Skály zůstaly pod nimi a kolem se rozevřel dechberoucí výhled do širé krajiny.

Vilém se chvíli kochal lesnatými hřebeny i vzdálenějšími poloninami, nad nimiž zmodralé desítkami mil průzračného vzduchu čněly vysoké štíty Dračí hory. Děti však měly zcela jiné starosti. Malý Soběslav ho zatahal za ruku a dožadoval se svačiny: „Mám hlad, strejdo.“ Přidala se i malá Ludmilka, jejíž vysoký a naléhavý hlas nešlo přeslechnout: „Já taky, strejdo. A hrozně moc velikej!“

Vilém se rozhlédl po svých přátelích a pár vteřin se rozhodoval, na koho tu žádost přenese. Přírozeným vykonavatelem by měl být otec obou dětí, jenž však byl zároveň korouhevním pánem a

královým švagrem. Zbýval tudíž jen Václav, pouhý rytíř a navíc nejmladší z trojice. „Václave, vrať se, prosím, ke koním a přines nějaké jídlo a pití.“

Václav už neměl nikoho, na koho by mohl obstarání jídla delegovat, a tak se s povzdechem vydal zpátky. Po pár krocích ho ale zastavil Vladislav. „Nikam nemusíš, Václave. Něco sem schoval do Krasavčiny sedlový brašny.“

Kobylka, jako by mu rozuměla, přerušila okusování sladce vonících modrých kvítek a pomalým krokem zamířila ke svému jezdcovi. Ten ji polaskal, a z brašny vytáhl velký balíček zabalený do čistého plátna. „Myslím, že sou to ty buchty s hruškama, který nám dala maminka.“

„Maminčiny buchty!“ vykřikla radostně Ludmilka a rozběhla se k tatínkovi. Soběslav neřekl nic, ale snažil se svou sestru přeběhnout.

„Je tam dost pro všechny,“ podotkl Vladislav, rozbalil balíček a začal ho rozdělovat. „I pro vás, pánové,“ dodal, když viděl žádostivý výraz svých přátel.

Na Viléma zbyly tři velké a navíc dostal cínový pohár, do něhož Vladislav nalil na tři palce červeného vína z polní láhve. Víno bylo jen pro dospělé, ale po krátkém žadonění přidal pár kapek i dětem do jejich kalíšků s vodou. Pro jistotu ale dodal: „Neříkejte to ale mamince.“

Pro děti Vladislav na trávě rozprostřel černobílou čabraku, kterou dával Krasavici pod sedlo. Na Viléma zbyl jen nepřiliš měkký trs trávy. Nikterak si ale nestěžoval, neboť zjistil, že existuje i větší požitek než pohled na uchvacující horské panorama z ptačí perspektivy – pohled na uchvacující horské

panorama z ptačí perspektivy s příkusováním skvělých buchet a vychutnáváním dobrého vína.

Po svačině se chtělo Vilémovi spát, ale děti měli jiný plán. Hlasitě se dožadovaly pohádky, kterou jim byl ráno neprozřetelně slíbil. Vilém chvíli odolával, ale když viděl prosebný výraz v tváři jejich otce, rozhodl se převzít výchovnou roli.

„A o čem by ta pohádka měla být?“ zeptal se.

„O zlém drakovi,“ vyhrkla jako první Ludmilka. Soběslávek si nechal pár vteřin na rozmyšlení, aby nakonec příliš nepřekvapil: „A o hodně krásný princezně.“

„Tak tedy o drakovi a princezně,“ souhlasil Vilém. Ludmilka se opřela o jeho koleno a zadívala se na něj svýma krásnýma hnědýma očima, Soběslav se nedal zahanbit a soustředěně básníka pozoroval. Václav a Vladislav se snažili tvářit nezúčastněně, což se již nedalo říci o Krasavici, jež otřela svou hlavu o Vilémovo rameno a pak na něj upřela jedno ze svých nádherných koňských očí.

— *Dvě děti, dva vojáci a kůň. To bude těžší než jsem čekal,* zhodnotil Vilém ve své mysli posluchačstvo. I přesto se dal do vyprávění.

Miroslav byl syn zchudlého rytíře, který přišel o svůj hrad a nyní spolu se svou ženou a dětmi žil v malém patrovém domku přilepeném k hradbě, jež obepínala městečko vysoko v horách. Miroslav byl starší ze dvou dětí a právě dokončil školu, kde se kromě čtení, psaní i počítání naučil i rétoriku, stylistiku a

geometrii. Díky otci to dobře uměl s mečem a znal dějiny. Už celý měsíc se rozhodoval, zda nastoupí do městské stráže, či zaujme místo písaře u jednoho z obchodníků, když do městečka přijel královský posel, aby dal na rynku vyhlásit královu vůli.

Obecní hlasatel stál na dřevěné plošině spolu s poslem a bubeníkem a všude kolem nich byla hlava na hlavě, neboť králův posel do městečka naposledy přijel před více než dvěma tucty let. Miroslav to pozoroval zpod podloubí jen kousek od hlasatele a protože byl vysoký, měl skvělý rozhled.

Hlasatel převzal od posla pergamenový svitek a začal pomalu a se vši vážností číst:

„My král Všemír, pán všeho lidu, záruka práv a obránce vlasti, váženým svobodným obyvatelům našeho království dáváme na vědomost, že naši zemi navštívil strašný drak a působí v něm nemalou škodu, niče naše pole, lesy, troskotaje četná stavení a hubíce nebohý lid.“

Ne všichni tomu úplně rozuměli, především přechodníky působily nemalé potíže, všichni však zachytili alespoň sousloví „strašný drak“ a zaplněným náměstím se začal šířit děs a strach. Žádný z přihlížejících nikdy žádného draka neviděl, ať už živého či mrtvého, a zprávy o nich se už dávno ocitli ve světě pověstí a pohádek.

Hlasatel si hučení davu nevšímal a pokračoval v deklamaci: „A proto, vědomi si své nesmírné odpovědnosti a neopomínaje své královské laskavosti a dobroty, vyzýváme všechny rytíře i odvážné mladíky k honu na bestii ničící naše království, přispívaje částkou veletuctu kop grošů tomu, kdo draka zabije a přinese jeho hlavu do hlavního města, což se spolu s vděčností

naši i našeho lidu stane věčnou vítěznou trofejí velechrabrého hrdiny.“

I v tomto případě většina zachytila jen klíčovou částku veletuctu kop grošů a ti chytřejší už stačili uvážit, zda tato částka ob stojí ve srovnání s čelní srážkou s rozzuřeným drakem. Ti méně chytří či pomalejší se začali pokřikem hlásit jako dobrovolníci.

Královský posel gestem utišil dav a zvučným hlasem doplnil: „Ti, již se hodlají s drakem utkat, nechť se dostaví do hlavního města, a to bez prodlení, jelikož jen jeden z dobrovolníků si může odnést vítěznou trofej.“ Pak dal povel bubeníkovi, který celé vystoupení zakončil tirádou.

Měšťané se začali rozházet, přičemž vášnivě diskutovali novou zprávou, ale Miroslav zůstal stát a začal přemýšlet. — *Nějaké peníze bychom potřebovali a nějaké to dobrodružství je lepší než písarčina či obcházení hradeb ve vlhkém nočním chladu.*

Než došel k rodnému domku, byl si jist, že jen on se může stát zachráncem národa a ty peníze jsou jen drobným přilepšením. Navíc je zde přece i možnost, že se do chrabrého hrdiny zamiluje i králova dcera, o jejíž kráse si povídala celá zem. Králem by se sice nestal, neboť tu byl starší princeznin bratr – korunní princ, ale o to stejně nestojí.

Doma ale zvolil přízemnější finančně vlastenecké argumenty. I tak se setkal s nepochopením. Otec si nedal vymluvit, že za tím stojí nějaký temný králův rozmar a matka ho úpěnlivě prosila, aby neriskoval svůj mladý život a nepřivedl je všechny do neštěstí. Proto musel svůj domov opustit ráno, ještě před rozbřeskem, potají bez požehnání rodičů jen s malým uzlíkem plným hruškových buchet a pár groši.

V poledne ho na cestě dohonil kupecký vůz s dobrovolníky a tak zjistil, že není jediným mladíkem, jenž se toho dne vydal z jejich městečka za dobrodružstvím. Nebylo jich sice ani zdaleka tolik jako na náměstí, ale alespoň měl společnost. Kupec je zavezl jen na půl cesty, zbytek museli dojít pěšky. Z původního počtu jich do královského města dospěla jen necelá čtvrtina, ostatní nepřekonalí nástrahy, jež přinášely prašné silnice, útulné hostince a krásné dívky.

I Miroslav stál sotva na nohou, když devátého dne v podvečer prošel vysokou branou a udiveně se rozhlédl po rušné ulici. Všude korzovali extravagantně oblečení lidé, obchodníci hlasitě nabízeli své neocenitelné zboží a zloději pilně provozovali své řemeslo.

„Musíme někde najít nocleh, Libore,“ oslovil posledního zbývajícího kamaráda, jenž stál s pusou otevřenou dokořán uprostřed ulice. „Nocleh!“ zatřásl s ním a pokusil se ho odtáhnout někam, kde by ho na životě neohrožovaly kočáry a kramářské vozy zajišťující zásobování.

„Pánové hledají nějaké levné ubytování, není-liž pravda?“ přitočil se k nim jeden z obchodníků, jenž ještě před chvílí kolemjdoucím nabízel zaručeně pravé zlaté prsteny za pár grošů.

„No hodilo by se nám nějaké,“ přiznal Miroslav.

„Znám tady ten nejlepší hostinec, vzácní pánové. Dovedu vás k němu. Za pouhý čtvrtgroš.“

Miroslav chvíli bojoval s vrozenou šetrností a pak vytáhl požadovanou minci z hubeného měšce.

„Pojďte za mnou, pánové. Je to jen kousek.“

A byl to opravdu jen necelý hon. Hostinec stál v úzké uličce a navenek se nejevil jako nejlepší hostinec ve městě. Byl oprýskaný a vývěsní štít znázorňující velkého černého psa visel nakřivo.

Libor, lamželezo s andělským úsměvem, se mezitím vzpamatoval z kulturního šoku a do hostince vstoupil jako první. Hostinského potkali hned zpočátku spoře osvětlené chodby.

„Co by si, pánové, přáli?“

„Nocleh na jednu noc s pořádnou večeří a snídaní.“

Hostinský si je i v šeru pečlivě prohlédl a bleskově ohodnotil podle jejich ošacení. „Můžu vám nabídnout místnost v podkroví a jídlo s chasou. Za čtyři groše pro oba.“

„Čtyři groše? V jiných městech jsme měli velký pokoj za půl druhého, včetně dvouchodové večeře a teplé snídaně,“ namítl vzdělanější, ale chudší z dvojice.

„Tady jste pánové v sídelním městě našeho pana krále, ne v nějakém levným zapadákově.“

Miroslav chtěl smlouvat, ale Libor zavrtěl hlavou a s výhradou souhlasil: „Tak dobře, ale večeře i snídaně bude s masem.“ Pak se pokusil nahmatat svůj pečlivě schovaný měšec a ztuhl uprostřed pohybu.

„Nemám měšec, Miroslave. Někdo mi ho ukrad’“, zanaříkal.

„Podíval ses pořádně?“

Libor prohrabal svůj vak a pečlivě prozkoumal celý svůj opasek a veškeré kapsy. Měšec se bohužel nikde neobjevil.

„Naši zloději jsou velmi obratní, pánové,“ konstatoval beze stopy účasti hostinský. „Teď už pro vás nemůžu nic udělat.“

Miroslav, jehož měšec nezmizel, rychle přepočítal zbylé mince.

„Ani za groš?“ Pro Miroslava to byly obrovské peníze.

Hostinský se zamyslel. „Za groš bysem moh' nabídnout suchou stáj a ráno dva krajíce chleba. Vodu si můžete vzít ze studny.“ Když viděl zasmušilé tváře mladíků, jeho srdce přeci jen trochu zjihlo. „Běžte do sálu. Přinesu vám žejdlík piva a trochu teplý tuřínový polívky.“

V sále bylo teplo a poloprázdno. Hostinský jim ukázal stůl v nejtemnějším rohu a s grošem v kapse odspěchal do kuchyně.

„Moc ti děkuju, Miroslave. Jen nevím, co teď budeme dělat. Bez peněz v cizím městě.“

„Uvidíme. Nejdříve musíme zjistit, kde se můžeme přihlásit. Poslouchej, tamhleti knechti se baví o draku. Možná se něco zajímavého dozvíme.“

Trojice městských strážníků, která si v druhém rohu dopřávala piva s utopenci, se skutečně přela o něčem, co nějak souviselo s drakem, neboť jeden z nich se zmínil o „tý okřídlený bestii.“

„Slyšel sem, že prej kousky toho posledního rozesla po celý míli. A hlavu nenašli vůbec,“ pokračoval strážník.

„Přeháníš, Venco,“ oponoval mu druhý, černovlasý s desátnickým knírkem. „Mám tam poblíž bratránka a ten mi říkal, že z těch nešťastníků sice udělá *pečenou sekanou*, ale jinak si ta saň potrpí na pořádek a nesnese kolem svého doupěte žádnéj bordel.“

Vladislav začal zuřivě gestikulovat a kroutit hlavou, ale Vilém se tím nenechal ovlivnit a pokračoval.

Miroslav se otočil k Liborovi, aby zjistil, že jeho přítel viditelně zesinal a to i v místnosti rudě ozářené dohasínajícími uhlíky v krbu.

Právě v ten okamžik se objevil hospodský a přinášel jim kouřící polévku, malé korbílky piva a velké krajíce chleba s něčím, co krásně vonělo. „Tady máte večeři, mladí pánové. Dovolil sem si vám přidat kousek domácí sekaný.“

Libor při pohledu na maso zaúpěl, zlomil se v pase a v hlubokém předklonu se rozběhl k východu.

„Stalo se něco?“ zeptal se zmatený hospodský.

„Mému kamarádovi se udělalo špatně. Donesu mu to do té stáje.“

Druhý den ráno se Miroslav po svém kamarádovi sháněl marně. Libor zmizel bez jediného slova rozloučení. Miroslav jako poděkování za dvojitou snídani naštípal dřevo a vydal se na hlavní náměstí. Na jednom z vysokých a úzkých domů tam visela velká cedule s nápisem: „NÁBOR DRAKOBIJCŮ“ doplněná pro ty, co neumějí číst, názorným obrázkem, na němž osvalený chasník propichuje neduživou saň a usmívá se přitom na kupu zlatých grošů.

Uvnitř v malém kamrlíku našel dospávajícího úředníčka. Zatřásl s ním a když uviděl, že rozlepil oko, ohlásil se: „Jsem tu stran toho draka.“

Úředník ze šuplíku vytáhl nějaký formulář a začal ho vyplňovat.

„Jak se jmenuješ?“

„Miroslav.“

„Jméno tvýho otce?“

„Mojmír.“

„Kolik ti je?“

„Dvacet a půl.“

„Povolání tvého otce?“

„Rytíř, desátník městské stráže.“

„Dědičný rytíř?“

„Dědičný. Můj předek ve čtvrtém koleně, pomohl králi Hostimírovi, při potlačení povstání pradláků.“

Na úředníka to neudělalo žádný dojem. „Odkud jsi?“

„Z Velkého Městce.“

To úředníka trochu zaujalo. „To neznám. Kde to je?“

„Ve Sněžných horách.“

„Moc velký ten Velký Městec asi nebude?“

„No něco přes tři sta duší.“

„Udělej tři křížky tady dole,“ řekl úředník poté, co dopsal. Poté otočil papír směrem k Miroslavovi, jednou rukou mu ukázal volné místo na papíře a druhou mu podával brk.

„Můžu si to aspoň přečíst?“

„Ty umíš číst?“

„Umím.“

„Tak rychle než zaschne inkoust.“

Miroslav začal číst nahlas.

Já rytíř Miroslav syn rytíře Mojmíra desátníka městské stráže z Velkého Městce, prohlašuji, že se vydávám na lov draka toliko na vlastní nebezpečí a že nikdo z pozůstalých nebude žádati nižádného odškodnění, byť by došlo k mému zranění či usmrcení. Pohřební náklady, pokud bude co pohřbívat, v každém případě hradí pozůstalí.

„Podepíšeš to?“ V úřednickově hlase zazněla určitá naděje.

Miroslav se chvíli zamyslel, načež prohlášení dvěma tahy podepsal.

„Umí to číst a psát, ale je to blbec stejně jako ti ostatní,“ povzdechl si úředník smutně. „Běž nahoru po schodech a pak doleva. Tam ti řeknou, co dál.“

Nahoře jej čekali dva vojáci hrající z nudy karty.

„Jdeš si s náma zahrát?“ řekl ten holohlavý a starší. „Nebo si jen další »drakobijec«?“ Slovo „drakobijec“ znělo z jeho úst jako slovo „blbec“ v úřednickově povzdechu.

„No, přihlásil jsem se,“ přiznal. „Ale karty umím hrát taky.“

„Přisedni si. Ty Horymíre, znovu rozdej. Hrajem o peníze. Máš nějaký?“

„Nemám,“ musel znovu přiznat Miroslav.

„Tak hraj o svůj plášť. Dám ti za něj dva groše.“

Po hodině hry byl Miroslav bohatší o čtyřiaadvacet grošů a především o mnoho kamarádských rad, jak na draka. Některým neúspěšným drakobijcům se totiž podařilo draka zranit a ten poslední mu dokonce těsně předtím, než ho ta obluda zalehla, odsekl pařát. „Je hodně rychlejší, ale má problémy s koordinací těch svých tří hlav,“ shrnul to Horymír a optimisticky dodal: „Myslím, že máš šanci. Hlavně teď, když je těžce zraněnej.“

„Takže se tam mám vypravit, co nejdřív?“

„Tak jednoduchý to není. Král trvá na tom, aby s drakem bojoval vždy jen jeden muž, aby to bylo poctivý. Takže musíš mít termín.“

Holohlavec vstal a začal listovat v kalendáři. „Ale teď už zájem docela dost opad'. Volný je příští úterý, to bys měl na koni stihnout.“

„Nemám žádnýho koně.“

„Mohu ti jednoho sehnat. Ale byla by to jen půjčka a rozhodně ho neber až k drakovi. Nech ho v poslední tvrzi. Pokud vyhraješ, tak se na něm můžeš vrátit zpátky.“

„A když prohraju?“

„Tak mi ho doveze můj známej z pevnosti. A ještě se postará o tvůj pohřeb.“

„Za kolik?“

„Za těch mejch tucet grošů.“

„A já bysem ti za těch svejch dvanáct sehnal pořádnou drakuvzdornou zbroj,“ nabídl se Horymír.

Miroslav nabídku chvíli zvažoval, nakonec ale souhlasil. Pokud zvítězí drak, tak už žádné peníze potřebovat nebude a pohřeb se vždycky hodí. A v opačném případě jej pár ztracených grošů nebude mrzet.

Že to nebyl dobrý obchod poznal už při odjezdu. Kůň byl starý a napůl chromý a zbroj sestávala z kbelcové dosti zprohýbané přilbice, krátkého obnošeného osníře a prorezlého hrudního plátu. Přilbici a hrudní plát prodal cestou, aby měl na jídlo, kůň se ale naštěstí dobelhal až ke tvrzi strážící dračí údolí. Tam ho nechali přespat a ráno mu nabídli několik zaručeně účinných prostředků proto drakům, od amuletů po šípy se stříbrnými hroty. Rozhodně však odmítli dlužní úpis splatný z odměny za zabití draka.

Miroslav se proto do dračí sluje vydal vyzbrojen jen svým mečem a pár bezplatnými radami. Podle plánu se zamířil nejdříve k velkému dubu, za nímž začínala dračí spoušť. Nebo spíš měla začínat. Kromě několika ohořelých stromů, zrezivělých rytířských propriet a porůznu rozházených dlouhých kostí to bylo běžné říční údolí, v němž kypěl život a letní slunce zlatilo skalnaté hřbety hor.

U bývalého mlýna shořelého do základů začal stoupat do svahu vedoucího k suché soutěsce mezi bílými skalami. Ta se nad hranicí lesa rozšiřovala v široký horský amfiteátr, do něhož ze severu ústila zčernalá dračí sluj.

Miroslav však až tak daleko dojít nemusel. Na loučce vyhráté sluncem ležel obrovský plaz. Přesněji řečeno jen plazí trup. Ocas a levá zadní noha se nořila do horského plesa. Levá přední svírala osamělý kmen borovice a všechny tři hlavy se poklidně vyhřívaly na plochých balvanech. Z obřích nozder stoupal dým, který se v chuchvalcích válel po okolním vřesovišti a přestože byl Miroslav od draka na půl honu, nepříjemně štípal v nose.

Drak nejspíš spal, ale mohla to být past. Miroslav se proto zastavil a draka chvíli pozoroval. Navzdory své velikosti zvící desítky volů to byl elegantní tvor. Šupiny pokrývající celé jeho tělo se ve sluneční záři třpytily jako leštěný gagát a zrohovatělé výrůstky na hlavách se perleťově leskly.

„Co je to gagát, strejdo?“ zeptal se Soběslav, který do té doby ani nedutal.

„Gagát je zkamenělé dřevo, černější než uhlí a mnohem dražší. Ukážu ti ho, až se vrátíme domů.“

Vilém svlažil hrdlo z polní láhve, kterou mu nabídl Vladislav a pak pokračoval ve vyprávění.

Opatrnost Miroslavovi zachránila život. Drak nespal a jeho útok byl střelhibitý. Nejdříve zaútočila levá hlava, jejíž zuby zcvakly jen necelou stopu od Miroslavova. Pak se drak postavil na všechny čtyři, prohnul se a zaútočil ocasem jako obřím mlatem. Miroslav na poslední chvíli uskočil a po ocasu sekl svým mečem, který stačil duchapřítomně tasit. Prodlouženým plynulým pohybem zbraně navíc odrazil prostřední hlavu tím, že zabodnul ostří do měkké přepážky dračích nozder.

Drak zafřkl a z nozder mu spolu s krví vytryskl slizký sopel a Miroslava pokryl od hlavy až k patě. Vzápětí se stáhl tak rychle, že málem vyrval meč z mladíkových rukou. Chvíli si svou mokrou kořist prohlížel a poté promluvila jeho prostřední hlava: „Zatím jsep si s tebou hrála jako kočka s byší, človíčku. Teď si tě ale připravíp k večeři.“ Dračí hlas sice uvolnil kamennou lavinku vysoko v horách, přesto nezněl tak majestátně, jak by bylo možno očekávat.

Všechny tři hlavy se hluboce nadechly a zamířily pootevřené zubaté tlamy, tak aby se Miroslav ocitl v průsečíku plamenů. Ten zauvažoval o útěku, ale zdravý rozum mu napověděl, že už je příliš pozdě. Na mysli mu navíc vytanula dvě nepřijemná slova: — *pečená sekaná*.

To, co následovalo, bylo největší fiasko v celých dračích dějinách. Namísto plamenů se z tlam vyvalil hustý černý dým. Saň stačila říci jen: „A sakra! To ta rýba!“ a pak se začala dusit ve vlastním smogu, jelikož stála přímo proti větru.

Miroslav chvíli počkal a když se vzduch trochu pročistil, rozběhl se vstříc dezorientované dračici a prudkým výpadem jí setnul levou hlavu. Saň strašlivě zařvala a ze zbývajících hlav vychrlila další dusivý kouč. Miroslav uskočil a snad jen zázrakem jeho meč cestou protal i krk pravé hlavy. Těžce zraněný plaz se začal divoce zmítat a nekoordinovaně mávat křídly. Od křídel i spárů začaly vyletovat velké kameny, před nimiž se odvážný mladík na poslední chvíli schoval za jeden z balvanů.

Po chvíli zmítání přešlo v třes a saň, který se už neudržela na nohou, přepadla na levou stranu. Jediná zbývajcí hlava klesla až k zemi a obří tělo znehybnělo. Zpod přivřených víček však stále vyhlíželo rudé oko plné kruté nenávisti.

Miroslav se opatrně připlížil, sledován mrazivým dračím pohledem. Zraněnému tvorů však už nezbývaly další síly. Ještě jednou se zachvěl v marném úsilí dostat se na nohy, jediným výsledkem však bylo pozvednutí hlavy o pár pídí.

„Nezabíjej bě, prosíb,“ promluvila saň tak slabým hlasem, že mu bylo stěží rozumět.

„Když tě zabiju, tak zbavím naše království nebezpečí a navíc dostanu odměnu od krále.“

„Bohu ti dát bnohem větší dar, hrdino. Vlastníp pohár z vzácného kabene, který svébu bajiteli přináší nezběrné bohatství. Stačí s níp zatrást a v duchu říct »Poháre dračí, tři zlatky stačí«. Pokaždé když to uděláš, tak získáš tři zlaté tolary.“

Miroslav dračímu huhňání příliš nevěřil, pro jistotu se ale zeptal:

„Kde ten pohár mohu najít?“

„Je v sluji v truhle z drahocebého černého dřeva, uprostřed pokladu zlatých bincí a drahokabů. I ty si bůžeš vzít, ale je to

zbytečné, neboť bince se ti rozkutálí a klenoty si būžeš koupit, jak se ti jen zlíbí, za zlato z poháru.“

Dračice domluvila a upadla do hlubokého spánku či bezvědomí. Miroslav ji opatrně obešel a zamířil ke sluji. Nezalekl se temnoty a vstoupil do široké chodby. Po mnoha honech, kdy kolem sebe nic neviděl a pouze cítil ohavný dračí puch, dospěl do velké prostory osvětlené vysokým skalním oknem. V bledém světle se matně leklo zlato, i když ho bylo mnohem méně než čekal. Uprostřed však skutečně stála černá truhla. Miroslav ji otevřel a našel v ní nevelký pohár z rudého kamene.

— *Poháre dračí, tři zlatky stačí*, pomyslel si a jemně pohárem zatřásl. Nejdříve zaslechl, jak zlato zazvonilo o kámen a poté spatřil tři mince, které nesly obraz tří plamenných hlav a nápis v neznámém písmě. Mince si vysypal do měšce a zkusil to znovu. V poháru se opět zhmotnily tři mince k nerozeznání podobné těm prvním. Po čtvrtém zatřesení byl měšec tak těžký, že ho na opasku nepříjemně tížil.

Proto si už nevzal ani jedinou minci či klenot z pokladu a vydal se na zpáteční cestu. Když vyšel na denní světlo, spatřil nebohou saň, jak leží na místě, kde padla, a nejeví známky života.

— *Mám ji dorazit?* zeptal se sám sebe. *Nic jsem jí přece neslíbil a pomůže to všem.* Zdálo se to logické, ale než došel k dračímu tělu, rozmyslel si to. — *Nejspíš už je mrtvá. A pokud je ještě naživu, není přece hodno hrdiny, aby dobíjel protivníka, který prosil o život. A navíc – výkupné za její život jsem si už vzal.*

Proto nakonec saň ušetřil a zamířil přímo do soutěsky a ven z údolí. Ani jednou se neohlédl a nespatřil tak, jak se obrovitá plazí hlava pozvedá a pozorně ho sleduje. A už vůbec neslyšel

hrozbu, které se zasyčela mezi plazovými zuby: „Ještě se uvidíbe, lidská byši. A pak se budeš bodlit, abych tě co nejdříve sežrala.“

Druhého dne večer přišel k horskému městečku sevřenému ohybem bystré říčky. V bráně za dřevěným mostem se zeptal po hostinci, a byl mu doporučen ten na náměstí s bílým koněm na vývěsním štítu. Protože už dva dny kromě pár okoralých kůrek nic nejedl, zamířil bez prodlení úzkými ulicemi k radnici s vysokou vížkou. Hostinec stál na druhé straně náměstí a jeho okrová fasáda s půvabnými kamennými ostěními zářila ve světle zapadajícího slunce. I vývěsní štít zářil barvami a kromě obrazu koně nesl i ozdobný nápis: „U chytré kobylinky“.

Uvnitř bylo téměř plno a vonělo to tam pečeným masem a tymiánem. Obsloužit ho přišla mladá dívka s růžovými tvářemi. „Co by si mladý pán přál?“ oslovila ho a pokusila se o úsměv.

„Pořádnou večeři, měkkou postel a časnou teplou snídani,“ odpověděl Miroslav, který byl na úsměv příliš unavený a hladový. Namísto toho vytáhl z měšce dračí zlatku.

Dívka peníz převzala a když ucítila jeho váhu, zbledla. Pozorně si ho prohlédla a pak se nevěřícně zeptala: „To je zlato?“

„Je to zlato,“ přiznal Miroslav, „ale, pokud mi hned nepřinesete jídlo, tak vám tady umřu hladý.“

„Mamííí,“ vykřikla dívka vysokým ječivým hlasem, který Miroslav ucítil až hluboko ve vnitřnostech.

Z kuchyně přiběhla žena o pár desítek let starší a o pár desítek liber lehčí než dívka. Ženě div nevylezly oči z důlků, když spatřila ražené zlato. „Tuhle minci neznám, pane?“ zeptala se nevěřícně.

Miroslav měl už odpověď připravenou: „Vracím se ze vzdálené země za mořem, kde uctívají ledové draky.“

„A kolik je to našich grošů?“

„Nevím, ale můžete si ho nechat celý, pokud mi do pěti minut přinesete večeři a až dojím zajistíte měkkou postel.“

„A taky brzkou teplou snídaní,“ doplnila snaživě dívka.

Hostinská poslala gestem dívku do kuchyně a utěrkou smetla neexistující prach ze stolu. „Co si jen bude vzácnej pán přát.“

Miroslav očekával, že brzy odejde nebo se bude věnovat ostatním hostům, ale on si se svojí zlatkou evidentně zasloužil osobní servis. Protože prozatím neměl žádná další přání, odháněla mouchy a příliš zvědavé usedlíky.

Těsně před časovým limitem se z kuchyně začalo trousit procesí kuchařek a kuchtíků přinášejících jednotlivé chody, od předkrmu, jehož základ tvořil zrající sýr, přes husí kaldoun a pečenou husu na tymiánu až po ořechový dortík se šlehačkou. Miroslav z každého chodu ochutnal jen kousek s výjimkou husy, kterou spořádal celou. K pití si poručil husté pivo a k dortíku mátový čaj.

Když za pozornosti celého osazenstva hospody dojedl, spokojeně si odříhl a požádal o pokoj. Do nejlepšího pokoje v celém hostinci ho doprovodila dcera, která se mezitím převlékla do svátečního a usmívala se od ucha k uchu. Pomohla mu s hygienou v dřevěném sudu plném horké vody, veškeré další snahy o sblížení s dobrou partií však zmařila Miroslavova únava. Na poslední chvíli si vzpomněl, že by se mu ráno hodil pořádný kuň a tak měšci odlehčil o osm zlatek, ale pak už v měkoučké posteli upadl do hlubokého spánku.

Probudil se ještě před rozedněním. Na stolku našel dokřupava opečenou slaninu s chlebem a čajem, u postele stály vyleštěné boty a přes křeslo byly přehozeny vyprané šaty.

Když odcházel všiml si, že díry na jeho plášti pečlivě zašila starostlivá ruka. Dcera hostinské čekala před pokojem s novým zeleným kloboučkem s bažantím pírkiem v rukou. „Vyspal se pán dobře?“

„Dobře,“ jednoslovně odpověděl Miroslav, jenž si začínal zvykat na panské manýry.

„Tady jsem mladému pánovi koupila klobouk.“

Miroslav si klobouk nasadil a zeptal se: „Koně už mám připraveného?“

„Ano, pane. Sama jsem ho vybrala a osedlala.“

Miroslav na to nic neřekl a nechal se odvést do stáje. Tam stála bílá kobyłka, podobná té na vývěsním štítu. „Nevypadá špatně,“ ohodnotil ji stručně a s dívčinou pomocí se dostal do sedla.

„Jmenuje se Krasavice,“ dovolila si poznamenat dívka a v očích se jí objevily slzy.

Jezdec se však ani neohlédl a vyjel na náměstí. V bledém jitřním světle spatřil zástupy zvědavých měšťanů, kteří sledovali jeho odjezd. Dokonce i v uličkách ho doprovázely pohledy lidí vyhlížejších z oken. Byl proto rád, když vyjel z brány a rozjel se po zemské stezce. Jeho dobrá nálada však byla tatam. Byl si jist, že udělal něco špatně. — *Příliš jsem na sebe upozornil, uvědomil si když ho rychlá jízda konečně probudila. Možná se to donese až ke králi. Musím být opatrnější.*

K obědu se proto zastavil na osamělé pasece. V sedlové brašně našel chleba s řízkem zabalený v bílém plátně převázaném

stužkou. „Děkuju“ řekl nahlas, ale ten, komu to bylo určeno, to už nemohl slyšet.

Skutečná Krasavice, jenž do té doby nedala najevo, co si o pohádce myslí, zaržála a pohodila hlavou.

„Myslím, že se naši Krasavici nelíbí, jak se Miroslav zachoval k té dívce,“ řekla Ludmila.

„Vždyť jí šlo jen o to dostat Miroslava do chomoutu,“ podotkl Václav.

„Možná ho ale měla opravdu ráda,“ nesouhlasila Ludmila. „A rozhodně se s ní měl rozloučit a poděkovat jí za vše, co pro něj udělala.“

„To rozhodně měla,“ souhlasil Vilém, „a stačilo málo a byl by za tu nezdvořilost krutě ztrestán.“

Královi vojáci na něj čekali na mostě jen den cesty od jeho rodného města. Při návratu se vyhnul hlavnímu městu a mincemi z poháru šetřil. Musel však platit v hostincích a ne každý hostinský měl drobné nazpět. Zpráva o bohatém mladíkovi platícím zlatými dračími tolary tak ke královu uchu dospěla rychleji, než by si Miroslav přál.

V ústrety mu vyjel rozložitý desátník na černém koni a byl to on kdo první promluvil: „Zastav, chlapče! Z králova příkazu si zatčen.“

„Proč? Nic špatného jsem přece neudělal.“

„Snad nechceš tvrdit, že sis nic nevzal z dračího pokladu. A ten teď patří králi, když drak zmizel. Nebudeš první, kdo za to zaplatí životem.“

„Nevzal jsem si z něj žádné zlato.“

„Přesvědčíme se. Prohledejte ho!“ přikázal.

Miroslav neměl sebemenší šanci. Pětice vojáků ho strhla s koně a vytrásla z něj poslední zlatou minci a hrst grošů. Prohledali i sedlovou brašnu a snadno v ní našli pohár.

Desátník si nechal zlatou minci přinést a krátce na ni pohlédl.

„Tak nejenom zloděj královského majetku, ale i usvědčenej lhář. Chlapi, ušetříme práci královskému soudcům. Připravte oprátku, najdeme si nějaký klidný místo a tam ho pověsíme.“

Miroslav tušil, v jakých kapsách skončí jeho peníze, ale zdálo se, že mu to hořké poznání příliš nepomůže. — *I když... Možná že je nejen hrabivý ale i inteligentní*, pomyslel si. „Desátníku, ta mince opravdu není z dračího pokladu. Stačí mi totiž zatřást s tím pohárem a pokaždé se v něm objeví tři zlaté mince.“

Desátník si vzal od svého pobočníka pohár a nedůvěřivě s ním zatřásl. „Zase lžeš, dobytku,“ oznámil, když se nic nestalo. Navíc bylo zřejmé, že jen nerad ze sebe dělá blbce.

„Nelžu. Řekl jsem, že mně stačí zatřást. Mně a nikomu jinému. Půjčte mi ho, pane, prosím. Nic vám nehrozí a můžete na tom hodně vydělat.“

„Dej mu ho,“ přikázal desátník svému pobočníkovi – vytáhlému vojákovi s výrazným nosem. „Má na to ale jen jeden pokus.“

Miroslav poprvé pocítil obavu, že to tentokrát nevyjde. Přece jen to bylo dračí kouzlo a to může člověka zklamat v nejméně vhodném okamžiku. Obavy však byly zbytečné, neboť cinkot zlatáček zaslechli všichni. Miroslav je i s pohárem vrátil desátníkovi.

„Na tomhle můžem vydělat majlant, pane,“ prohlásil jeden z vojáků, kteří do jednoho nevěřícně zírali na mince ve velitelově ruce.

„Ale dřív, než to stačíte utratit, na vás král pošle celé své vojsko. Chudák se nemůže stát pánem jen tak. Sám s tím mám trpkou zkušenost. Ale může se svému pánovi zavděčit.“

Desátník dlouho přemýšlel, pak ale ukázal směrem k hlavnímu městu. „Vracíme se. Vezmeme to s sebou a ukážeme to panu králi.“

Miroslav byl rád, že zmíněné „to“ zahrnovalo kromě kouzelného poháru i jeho osobu.

Král znovu zatleskal, když další zlatáky dopadly s cinknutím na zvolna rostoucí hromádku. Miroslav znovu zatřásl pohárem a rozhlédl se po hrstce lidí, kteří byli přítomni soukromé audienci. Po boku krále stál jeho syn a následník trůnu princ Vlastibor, který hleděl na zlato stejně fascinovaně jako král. Králova dcera Ludmila byla i ve svém znechucení krásná. Poslední osobou v místnosti byl desátník, který byl Miroslava před týdnem zatkl. „To je úžasné, mladý muži,“ zvolal král nadšeně. „A opravdu jsi jediný, kdo to s tím pohárem umí?“ zeptal se a v jeho hlase kromě nedůvěry zazněla i starost.

„Ano, jen já, veličenstvo králi. Sám jste si to vyzkoušel a potvrdit to může i tady pan desátník. Saň na mne přenesla kouzlo, když jsem ji porazil a prosila o svůj život.“

„Co s tím uděláme, mladý muži?“ zeptal se král a nečekaje na odpověď se obrátil na syna. „Vlastibore, co bys udělal ty?“

„Nechal bysem ho zavřít do věže, přikovat ke zdi, a když už bysme potřebovali další peníze, stačilo by mu ukázat rudý železo.“

„Co ty na to, mladý muži?“

„Nevím, nevím, jak by se to projevilo na mém zdraví, veličenstvo. Taky bych vám mohl předčasně umřít.“

„Má pravdu, Vlastibore. A o zdraví tady toho mladého pána, jde především. Máš ještě nějaký jiný nápad, synu?“

„Pak bysme ho mohli oženit s Ludmilou, otče. Je to sice jen vidláckej rytíř smrdící hnojem, ale peníze by tak zůstaly v rodině.“

Princezna vrhla na svého bratra téměř vražedný pohled, ale nic neřekla.

„To není tak špatný nápad, synu. Ať ale nečeká, že se někdy bude podílet na vládě či o něčem rozhodovat. Souhlasíš, mladý pane?“

Miroslav se podíval na princeznu, jejíž pohled ho právě teď pálił víc než pohled saně. Nebyla v něm nenávist, spíše tichá prosba doplněná o téměř neznatelné zavrtění hlavou. On však neměl na vybranou. Lepší nabídka už nepřijde a pokud odmítne, můžeš se do hry vrátit žhavé železo. „Souhlasím, veličenstvo.“

Princezna ještě více zrudla rozhořčením a vykřikla: „Mně se nezeptáte, otče?“

Král se k ní obrátil a jeho hlas byl chladný. „Proč, dcero? Vždyť jsi z královského rodu a proto víš, co se od tebe čeká. Nejenom, že si tady toho mladého rytíře vezmeš, ale nikdy nepromluvíš o tom, co jsi tady viděla. A to platí pro celou naši rodinu. O mlčení těch ostatních se postará kat.“

Miroslav desátníka, který stál za ním, neviděl, ale tušil, co právě cítí.— *Zasloužil by si to za to, že mně chtěl nechat pověsit,* pomyslel si. Přesto nechtěl, aby jeho svatbu doprovázela smrt jiných lidí. „Mám ještě jednu podmínku, vaše veličenstvo. Desátník a jeho muži musí zůstat naživu. Pokud tedy nepromluví.“

„Dobrá, mladý muži. Ale to je poslední přání, které vám dnes splním. Teď běžte a odpočiňte si.“

Miroslav se obrátil k odchodu, ale ještě předtím zachytil tři pohledy. Vlastiborův pohled ho nenechal na pochybách, že princova pomsta neskončí u Ludmilina ponížení, v desátníkově pohledu nenašel ani stopu lítosti či vděku, a princeznin pohled bylo těžké přecíst. I přesto jako jediný přinášel naději.

Naděje ale netrvala dlouho. Svatba nebyla slavností oslavující lásku dvou lidí, ale úřední úkon spočívající v podpisu mnoha listin, které přesně určovaly jeho téměř zanedbatelná práva. Ty navíc ještě více omezil princ Vlastibor, která Miroslavovi zakázal vycházet z královského paláce a stýkat se urozenými lidmi. Vzájemné návštěvy novomanželů byly sice povoleny, ale princezna ho nikdy nenavštívila a on nenašel odvahy.

Měsíce tak ubíhaly a přestože žil v přepychu, necítil štěstí. Sloužící mu dávali najevo, že ho obsluhují s krajní nechutí a i ten nejposlednější královský úředník se cítil důležitější než on. Třesení pohárem ho už unavovalo, ale byl nucen trást stále víc, neboť s přílivem zlatých mincí do oběhu rychle rostly ceny. Blížilo se první výročí jejich svatby a on už se třesení věnoval každický den od brzkého rána až do odpoledne.

Toho dne však už s bezpracným vytvářením peněz skončil. Byl večer, právě dojedl nadívanou perličku, seděl u okna a pozoroval město, jež pro něj bylo stejně nedosažitelné jako hvězdné kraje. Večer ho služebnictvo nikdy nenavštěvovalo, a proto ho překvapilo, že na dveře jeho komnaty někdo slabě zaklepal. Než stačil jakkoliv zareagovat, do komnaty vklouzla žena zahalená do modrého hedvábí.

„Nevím, kdo jste, ale určitě jste zabloudila, dámo,“ stačil říci podivné návštěvě.

Dáma sňala závoj a Miroslav překvapením zapomněl dýchat.

„Princezna Ludmila?“

„Princezna Ludmila a tvoje žena.“

„Nečekal jsem, že někdy přijdete.“

„Já to taky nečekala, ale časy se mění. A to k horšímu. A možná že už není nikdo, kdo by mě a mému národu mohl pomoci.“

„Nevím proč, ale myslím si, že za mnou nepřicházíte pro dračí peníze.“

„Myslíš dobře, Miroslave a svědčí to o tom, že nejsi hloupý. A protože znáš i slitování, je zde určitá naděje, že mi pomůžeš.“

„S čím vám můžu pomoci, princezno?“

„To je na dlouhé povídání, ale nějaký čas ještě zbývá. Mohu si tady někde sednout?“

„Jste přece doma, princezno.“

Princezninou zasmušilou tváří prokmitl náznak úsměvu. Elegantně usedla na divan a začala vyprávět. „Ty peníze, které »vyrábíš« nám přinášejí jen neštěstí. Bezpracný zisk přináší jen závist a to i mezi státy. Mořské království, s nímž sousedíme na severu, bylo vždy bohatší a mocnější než my. Nevěnovali nám

však, naštěstí, žádnou pozornost, protože jsme byli chudí a bezvýznamní. To se ale bohužel změnilo. Zlatem dnes u nás platí i prostí řemeslníci a můj bratr si za něj kupuje žoldnéře, kteří ho poslouchají. Mořský král se proto rozhodl, že nás obsadí dříve než bude pozdě. Vytáhl s velkou armádou a před týdnem překročil naše hranice v Poštolčím průsmyku. Proti němu táhne žoldnéřská armáda vedená princem. Dnes by se měla odehrát rozhodující bitva.“

„A vy se bojíte, že váš bratr prohraje. Nebo, a to je pravděpodobně ještě horší, že vyhraje.“

Zákmit úsměvu tentokrát setrval na krásné tváři o poznání déle.

„Máš pravdu, bojím se obojího. Ale více prohry, protože vím, že můj bratr je namyšlený hlupák, který nebude poslouchat zkušenější a moudřejší. Když ale prohraje, tak Mořskému králi už nebude stát nikdo a nic v cestě.“

„Je tu ještě náš král.“

„Král myslí jen na slavnosti a zábavy a pokud bude hrozit jakékoliv skutečné nebezpečí, tak uteče za hranice. Všichni ostatní, ale budou muset zůstat.“

„Možná to pro ně nebude tak zlé. Král jako král, království jako království. Ačkoliv Mořský král vládne hodně tvrdou rukou a u nás by to bylo asi ještě mnohem horší.“

„Máš pravdu a všichni naši lidé to dobře vědí. Musíme jim pomoci.“

„Stále ale nevím, jak vám, princezno, můžu pomoci já.“

„Znám už pár lidí, kteří mi pomohou. Jsou na těch správných místech a pokud se spojí, můžeme zabránit nejhoršímu.“

„Vidím, že jste to už začala řešit. Velitelku bychom tedy měli. To ale nejspíš nestačí. Vy nejspíš potřebujete velitele.“

„Nejlépe z královské rodiny.“

„A to, že je jen přiřazený a páté kolo u vozu, nejspíš nevadí?“

„To ještě uvidíme. Ale po tomhle rozhovoru bych to riskla.“

„A myslíte si, že to risknu já? Co když váš bratr zvítězí?“

„Pak můžeme někam utéct. Někam hodně daleko.“ Princezna se podívala Miroslavovi přímo do očí.

Miroslav se zamyslel. — *Neměli bychom šanci.* Přesto zohlednil všechna proti a jen jediné pro. „No už jsem stál i před rozzuřeným drakem a tohle přináší větší naději.“

„Naději na přežití?“

„Ne, paní Ludmilo, na to, že někdy najdu ženu, která mě bude mít skutečně ráda.“

Hned na druhý den se tajně setkal s princezninými přáteli. Byli mezi nimi nižší velitelé královské gardy i zeměbrany, mladí úředníci a hradní kastelán. Nikdo opravdu důležitý a nikdo, kdo by chtěl důvěřovat podivnému muži, o němž se šířily informace, že za pomoci dračího kouzla vyrábí z koňského hnoje nečisté dračí zlato. Nepomohly ani princezniny přímluvy a její přesvědčivé argumenty.

Vše se změnilo až v okamžiku, kdy do místnosti, v níž se spiklenci shromáždili, vtrhli královi gardisté. Vedl je muž, s nímž měl Miroslav nepřítelův blahé zkušenosti. Původní desátník to dotáhl na seržanta a stal se princovou pravou rukou. Rukou v ocelové rukavici.

Seržant si nejdříve odplivl, a pak, dívaje se na jedinou ženu mezi všemi těmi muži, prohlásil: „Vlastibor měl pravdu. Ludmila je ten hlavní zrádce, dávej mi na ní pozor, řekl mi, když odjížděl do války, a já mu, blbec, zpočátku nevěřil.“ Znovu si odplivl a pak se obrátil se ke svým mužům: „Postarejte se o všechny ostatní, já se postarám o princeznu.“

Všichni ozbrojenci mezi spiklenci tasili své meče, včetně Miroslava, který se od svého meče drakobijce nedokázal odloučit a každý den s ním cvičil. Postavil se před princeznu a zvolal: „Pojď si pro ni, pokud se mě nebojíš.“

„Uhni, ty ubožáku, kterej spolíhá na to, že ho chrání králův nejvyšší zájem. Zmiz, než zapomenou, co mám přikázáno.“

„Neuhnu!“ odpověděl Miroslav a vrhl se na seržanta. Ostatní v místnosti, seržantovi muži i princeznini spiklenci, zůstali stát a sledovali souboj.

„Řek sis o to,“ procedil seržant mezi zuby, když snadno odrazil Miroslavův útok. „Se...Kašlu na krále, nezajímaj mě ty tvý špinavý peníze, a nejsem ani tak měkkosrdý jako ty.“

Druhý Miroslavův výpad byl tak prudký, že seržanta zatlačil až ke zdi. Snad jen zázrakem ho odrazil, avšak příliš mu to nepomohlo. Miroslav se skrčil pod vodorovným sekem, před nímž by ho neochránila sebelepší zbroj, a kotoulem se dostal do pozice, z níž zespodu zaútočil na slabší protivníkovu stranu. Ten se pokusil bránit svou železnou pěstí, ale byl příliš pomalý. S překvapením v očích se zahleděl na ocel protínající jeho hrud', pak klesl na kolena a beze slova se svalil na zem.

„Za princeznu!“ vykřikl Miroslav a tím začal boj, který se postupně přenesl do celého paláce. Bojovalo se na chodbách i

v komnatách a vše by skončilo strašlivým krveprolitím, kdyby ho nepřerušil příjezd posla nesoucího zprávu o Vlastiborově porážce a jeho smrti na bitevním poli. Ta zpráva zkrušila Vlastiborovy příznivce a ti se vzdali, doufající v princeznu milost.

Večer už Miroslav seděl v sedle své kobylinky před nastoupenými jednotkami zeměbrany a královské gardy jako vrchní velitel. Zvolili ho, protože ho nikdo neznal, v dobrém ani zlém, a byl spřízněn pouze s princeznou. A možná i proto, že ho všichni viděli bojovat. Dokonce i král s ním nakonec souhlasil, protože nyní ocel znamenala více než zlato.

„Za krále a za vlast!“ zvolali vojáci na pokyn svých důstojníků, když před ně předjel.

„Vojáci,“ odpověděl Miroslav hlasem, jenž se nesl celým velkým náměstím, „to za co bojujeme, není král ani vlast. Bojujme za své životy, za životy svých blízkých a milých. Nejsme to my, kdo ohrožuje jejich domovy, ale oni, kdo ničí, plení a zabíjejí. Braňme se!“

„Za domov!“ vykřikl malá skupinka zeměbranců, větší odezvu ve vojsku to však nevzbudilo.

„Za našeho kapitána!“ zkusil něco jiného jeden z mladších bojovníků a tentokrát se přidali všichni.

— *Věří mi, pomyslel si kapitán Miroslav, a já musím věřit v ně.*

Čekání na nepřátelskou armádu se Miroslavovi zdálo nekonečné. Armáda mořského krále se sice po několika úderech na své zásobovací linie stáhla na své území, nicméně už pomalu začala vystrkovat jako šmátrající chapadla své předsunuté jednotky.

Jedno z těchto chapadel proniklo Vraními horami a obklíčilo Velký Městec, v němž zanechal rodiče a už přes rok o sobě nedal vědět.

Miroslav a většina jeho důstojníků se domnívala, že hlavní úder Mořského krále povede přes Údolí Istivých bobrů, kde spolu s Miroslavem hlídkovala většina obránců, avšak uběhl týden a hranice nepřekročil žádný nepřítel.

Když se před třemi dny dozvěděl, že jeho rodné místo vzdoruje obléhání, byl připraven vzít většinu svých mužů a obležené neprodleně vyprostit. Jeho přátelé ho však od toho zrazovali, neboť obrana údolí byla přednější a on s nimi, byť nerad, souhlasil. Nicméně každý den bylo těžší a těžší setrvávat v nečinnosti, zatímco pár desítek mil od nich jeho blízcí a přátelé bojovali o holý život. – *Možná, že už je dokonce pozdě,* proběhlo mu hlavou.

Nyní se však snažil se své neradostné myšlenky skrýt, neboť stál před svými důstojníky na válečné poradě. Ta se konala v jedné z jeskyň, v níž našli útočiště. Sešli se už všichni kapitáni a seržanti, stále však chyběl velitelův pobočník, starší a zkušený seržant a jeden z původních princezniných spiklenců, kterého si Miroslav i za těch pár týdnů stačil oblíbit.

I přesto se ho chystal pokárat, když dorazil s mnohaminutovým zpožděním. Když ale spatřil přítelův výraz, rozhodl se, že s pokáráním počká a namísto toho mu gestem předal slovo.

„Právě teď se vrátil jeden ze zvěďů, kterého jsme poslali na nepřátelské území. Potkal jsem ho cestou,“ oznámil jim seržant s nadějí v hlase.

„Ať hned přijde, Vojtěchu,“ rozhodl se Miroslav, „rádi si ho poslechneme.“ V posledních dnech už vyslali několik zvěďů, ale žádný se zatím nevrátil.

Zvěd, mladičský zeměbranec, přišel až po několika dalších minutách a s obavami se rozhlížel po tvářích starších a mnohem zkušenějších mužů.

„Pověz nám, co jsi viděl, vojáku?“ zeptal se ho Miroslav.

„Dorazil jsem až k ležení mořského krále. Je obrovské a všichni jeho muži se usilovně připravují k boji.“

„To tušíme, chlapče, dozvěděl ses i něco jiného?“ pokračoval jeden důstojník.

„Vyrazí až v pondělí, protože jejich věstec vyčetl z hvězd, že rudý týden by přinesl neštěstí jim a ne nám.“

„Jak ses to dozvěděl?“

„Umím jejich řeč, protože moje maminka pochází z Mořského království.“

„Pak ale můžeš být snadno zrádcem,“ konstatoval důstojník, jenž pokládal otázky.

Miroslav, pohlédl vojákovi do očí a protože i v jeho městečku žili lidé z Mořského království, zeptal se: „Proč přišla do našeho království, králův vojáku?“

„Utekla, protože jí hrozila smrt od vojáků Mořského krále. Jednoho dne vtrhli do její rodné vesnice a všechny tam povraždili. Přežila jen proto, že byla se džbánem pro vodu a pak tím džbánem rozbila jednomu z vojáků hlavu.“

„To je dobrý důvod, vojáku. Je mezi vámi někdo, jehož matka rozbila hlavu nepřátelskému vojákovi?“

Nikdo na velitelovu otázku neodpověděl, ale jeden z mladších důstojníků se zeptal: „Dobrá, ale i tak jsi musel jako neznámý mladý muž vzbudit jistou pozornost?“

Zvěd lehce zrudl, ale přesto odpověděl: „Převlíkl jsem se ženu, pane.“

Pár mladších vojáků se zasmálo, ale Miroslav zachoval vážnou tvář: „Děkuju ti za zprávy i za to, co jsi udělal pro svou vlast. Teď se běž někam natáhnout. Zítřejší nároky budou tvrdší.“

Voják se kapitánovi lehce uklonil a odešel.

„Něco mi říká, že bychom měli tomu mladému muži důvěřovat,“ pokusil se Miroslav ovlivnit ostatní.

„Já, kapitáne, to něco dokážu pojmenovat,“ promluvil starý seržant, jenž měl mezi královskými gardisty velkou autoritu. „Je to synovská láska k rodičům. Přesto nebo možná právě proto bysem to risknul.“

„Já bych se hned rozjel zachránit tatínka a maminku, bez ohledu na jiné lidi,“ prohlásil Soběslávek, když mu krátká pomlka na dalších pár vteřin dala šanci přerušit Viléma.

„To říkáš teď, když se nemusíš rozhodnout,“ poznamenal jeho otec.

„Modli se k bohům, abysi nikdy nestál před takovým rozhodnutím.

I když se rozhodneš správně, tak můžeš hodně ztratit a budou tě obviňovat přátelé nebo naopak trápit svědomí.“

„A když se rozhodnu špatně?“

„Pak tě zachrání jen příchod věčného zapomnění, ten je ale naštěstí neodvratný,“ odpověděl Vilém.

„Ale může to trvat, sakra, dlouho,“ poznamenal Václav.

Vladislav se pokusil naznačit, že „sakra“ není při výchově to nejvhodnější slovo, ale ani děti ani jeho přátelé tomu nevěnovali pozornost. Vilém se mezitím zakousl do další buchty. Zapil ji ředěným vínem a až poté pokračoval.

Při Miroslavovi však stálo štěstí. K Velkému Městci přitáhli druhý den pozdě odpoledne a předvoj mu přinesl příznivou zprávu. Město se ještě nevzdalo, přestože se útočníci právě pokoušeli o další průlom.

Miroslav rychle navrhl bitevní plán. Jeden pluk měl provést obchvat a proniknout k městu ze strany, odkud jej nepřítel nečekal, druhý měl upoutat pozornost obléhatelů a odpoutat je od města. Miroslav tentokrát výjimečně zůstal se zálohami. Byť si to nepřiznal, byla hlavním důvodem snaha, aby ho nikdo z města předčasně nepoznal. Jen tak se mohl domů vrátit potají, aby nejdříve poprosil své rodiče o odpuštění.

Plán se však zdařil jen zčásti. V okamžiku, kdy obránci spatřili, že je přišlo zachránit královské vojsko, vyrazili z brány, aby pomohli nepřátele sevřít v kleštích. Bylo to však příliš brzo, v době, kdy ještě nebyl dokončen obchvat. Obránci se tak sami dostali do úzkých a Miroslav musel chtě nechtě zasáhnout.

Boj ještě neskončil, když Miroslav zaslechl, jak jeden z opěšelých obránců vykřikl: „Podívejte na toho velkého rytíře, co se tak ohání mečem. To je přece náš Miroslav.“

Byl to Libor mlynářův a jeho zvolání vlilo novou sílu do zemdlělých údů jeho druhů a boj tak byl brzy rozhodnut. O tajném návratu však už nemohlo být ani řeči. Libor někde sehnal pro sebe koně, aby mohl doprovázet Miroslava do města,

přičemž každému na setkání sděloval, že Miroslav je drakobijce, královský kapitán a manžel princezny.

Z návratu se tak stalo triumfální procesí, v němž si každý chtěl se slavným rodákem popovídat, potřást rukou, či se ho alespoň dotknout.

„Libore,“ obrátil se Miroslav na svého přítele, když viděl, že takhle mu bude cesta domů trvat celé hodiny, „rád bych se co nejdřív dostal k rodičům. Nevíš, jak se jim daří?“

„Vím. Tvůj otec je zraněnej. Dostal to šípem do boku. Felčar ale říkal, že se z toho brzy vylíže. Tvoje matka a sestra se o něj starají.“ Už když odpovídal, si Libor uvědomil, co tíží jeho kamaráda. „Tvůj otec byl z toho, že si zmizel, celej špatnej. Hlavně, když se ostatní vrátili, nebo o sobě dali aspoň vědět. S nikým nemluvil a nevycházel ven. Až teď, když se tady objevili ti Mořští, to byl on, kdo v nás udržoval naději. Pořád byl na hradbách a kromě toho, že jeho luk nezahálel, nám vyprávěl pověsti o pradávnejch hrdinech. O tobě se ale nikdy nezmínil a nikdo se neopovážil zmínit o tobě.“

Libor se teď snažil jet rychleji a už nic nevyhlašoval. Do hradební uličky, kde byl dům, v němž Miroslav prožil téměř celý život, tak už přijeli sami. Setmělo se a na ztemnělé obloze zazářily první hvězdy.

Miroslav mlčky opustil sedlo a předal otěže své bělosrsté kobyly příteli. „Postarej se o ni, prosím“ požádal, koně poplácal po krku a postavil se před známé dveře. Na tvář mu dopadalo chabé světlo končícího soumraku. Odráželo se i na vyleštěném kyrysu, který ale zůstal povětšinou skryt pod dlouhým modročerným velitelským pláštěm.

„Hodně štěstí,“ popřál mu Libor a ohleduplně se vzdálil.

Královský kapitán tam stál dlouho. Necítil a nepočítal úderů svého srdce, kdyby tak byl ale učinil, byl by se dopočítal dvou set a osmaosmdesáti. Hvězdy nad jeho skloněnou hlavou však tkvěly na nebeské klenbě téměř nehnutě. Celou tu dobu sbíral odvalu a pak lehce a krátce zaklepal.

Dveře se otevřely a v nich se objevila jeho mladší sestra. Stačil jí jediný pohled, aby se šťastně rozesmála, objala svého bratra a políbila ho. „Vítám tě doma, Miroslave!“

Miroslava ta rychlá reakce překvapila. „Napadlo tě, Květo, že jsem mohl být úplně cizí chlap, který se mi jen podobá?“

„Žádný cizí chlap, by se nedokázal tvářit tak provinile, Miroslave. Pojd' dovnitř, maminka bude mít velkou radost.“

„A tatínek?“

„To nevím,“ přiznala Květa, „ale i on ti určitě odpustí, stejně jako jsem ti odpustila já; hned v prvním okamžik, co jsem tě uviděla. Ještě nikoho jsem tak ráda neviděla.“

Už v přízemí v černé kuchyni se Miroslav potkal s maminkou a setkání se podobalo tomu s Květou. Jen při tom bylo více slz, pohlazení a polibků a trvalo podstatně déle.

Nakonec se ale musel vydat nahoru do ložnice, kde ležel jeho otec. Maminka a sestra ho následovaly. Když vstoupil do místnosti, spatřil ho ležícího v obvazech, které byly na několika místech rudé zaschlou krví. Otec na něj několik dlouhých vteřin hleděl a pak řekl překvapivě silným hlasem: „Teď bych tě měl seřvat za to, že jsi nás opustil, aniž by ses rozloučil. A ještě víc za to, že ses nám přes rok neozval. Neudělám to, a nikoliv proto, že jsi už dospělý, ani proto, že – jak vidím – máš o hodně vyšší šarži

než já, ale proto, že na to právě teď nemám sílu. Tím můžeme přeskočit i jinak nezbytnou fázi usmiřování a odpouštění.“ Zraněný muž se opatrně přesunul do polosedu. „Takže, můj ztracený synu, pojď ke mně, ať tě můžu obejmout.“

— *Doma. Jsem konečně zpátky doma*, oddechl si Miroslav, když skončil v otcovském objetí.

Po přivítání musel dlouho vyprávět, co ho ve světě potkalo. A řekl jim vše – o drakovi, o kouzelném poháru, o princezně i o tom, co se stalo, když se stal velitelem královské armády.

Během vyprávění maminka přinesla své nepřekonatelné bramborové placky s povidly, ale když skončil, promluvil jako první otec.

„Miroslave, překvapil jsi mě. Stále jsem všem vyprávěl o starých dávno mrtvých hrdinech, ale jeden mi vyrostl přímo v domě,“ prohlásil hrdě, „ale ten pohár už nikdy nepoužívej. Je v něm temná dračí magie a ta nikdy nikomu štěstí nepřinesla. *Time-te dracones, et dona ferantes*¹, řekl jeden mudrc před tisíciletími a měl pravdu.“

Maminka však měla jiné starosti. „Princeznu sis nevzal z lásky a to není dobré. Máte se alespoň teď opravdu rádi?“

Miroslav by svou maminku rád uklidnil, ale nechtěl jí lhát. „Myslím že už si nejsme lhostejní a stali se z nás dobří přátelé. Od té doby, co jsem princezně pomohl, jsme se už ale neviděli. Naděje tu ale je.“ — *A není malá*, přiznal si, když si uvědomil, jak hodně mu princezna chybí. *Teď jen jestli chybím i já jí.*

Královský kapitán Miroslav dceři krále Ludmily pozdravení!

1 latina zde zastupuje starobyrou prytanštinu, již použil Vilém.

Ten dopis přinesl posel ještě před východem slunce, ale princezna, která vstávala časně, ho přijala hned po příjezdu. Chvíli bojovala s touhou otevřít ho ještě za jeho přítomnosti, brzy ale podlehla, strhla pečeť a začala číst.

Už přes týden čekáme nepřítele, ale jak hlásí naši zvědové, ještě na nás nevytáhl. Sedíme, ostříme zbraně a přemítáme. Čekání je mnohdy těžší než boj.

Princezna se usmála. Miroslav byl pilný pisatel dopisů a ona se na ně vždy těšila. Čekání ji dovolovalo alespoň na chvíli zapomenout na boj s úředníky, důstojníky a městskými radními. Všichni to byli muži a všichni těžce nesli, když jim rozkazovala žena.

„Příznivé zprávy, má paní?“

Princezna na posla málem zapomněla. Byl to sympatický mladík, který jí neřikal „Vaše Jasnosti“. — *„Vaše jasnosti, máte jako vždy pravdu ...“, tak to vždy začíná, pak ale přijde velké téměř nepřekonatelné ALE.*

„Ne, zatím ne, svobodníku. Ale je od milé osoby.“

Svobodník se chápavě usmál.

„A ráda bych si ho dočetla v soukromí. Rozumíte?“

„Samozřejmě, má paní. Když dostanu dopis od své Bětky, taky musím vyhnat kamarády ze stanu. Řehní se, jak se při tom tvářím.“ Voják, který jí byl náhle ještě sympatičtější, se lehce uklonil a odešel.

Před dvěma dny nám zpráva jednoho odvážného zvěda (kterému s důvěrou svěřuji tenhle osobní dopis) dala nějaký čas na vyproštění Velkého Městce. To je, jak jsem Ti říkal při našem posledním rozhovoru, můj domov. Zachránili jsme ho a já se po dlouhé době

setkal se svými rodiči a sestrou. Přestože se to nezasloužím, tak mi odpustili, že jsem je beze slova opustil a nedal jim o sobě vědět. Doma jsem byl sice jen jeden večer, ale dodalo mi to sílu nadále žít ve světě, v němž je příliš mnoho násilí a bolesti.

— To já domov nikdy neměla, uvědomila si hořce princezna. Jen bydlíště, byť je to královský palác. V pravém domově totiž musí žít lidé, kteří tě mají skutečně rádi. A které máš skutečně rád.

V dopise už zbývala jen jedna poslední řádka.

Především ale doufám, že se brzy vrátím k Tobě do našeho nového společného domova.

Princezně vyhrkly slzy.

Cesta k porážce uchvatitelů byla ještě dlouhá a chvílemi se dokonce zdálo, že se obráncům nedostává sil. Miroslav byl u všech důležitých bitev a smělé bitevní plány, které vytvářel se svými přáteli kapitány a seržanty, nahrazovaly nedostatečný počet mužů i rychle upadající nadšení.

Po měsících strádání, nedůležitých ale nepříjemných porážek a neplodných vítězství přišla rozhodující bitva na velké pláni uprostřed hor. Dlouho se zdála nerozhodná, ale nakonec přinesla vítězství Miroslavovi a jeho mužům.

Uprostřed nadšení, které překonalo smutek nad padlými, však do tábora přijel posel se zlou zprávou, že se drak vrátil a ukrutně sužuje kraje daleko na jihu.

Miroslav dal svolat všechny muže pod svou korouhev a oznámil jim: „Drak se vrátil a opět ničí a zabíjí. To je ale jen má věc. Vy se vraťte domů ke svým rodinám. Už příliš dlouho vás postrádají.“

A pak jim vyprávěl o svém prvním setkání s drakem, nezmínil se však o kouzelném poháru a jeho moci.

Když skončil, nikdo dlouho nepřerušil ticho. Pak ale za vojsko promluvil jeden ze zeměbranců, starší muž jménem Všebor. „Ne, není to jen tvá věc, kapitáne. Na začátku války si nám řekl, že každý z nás jde bojovat za své blízké a milé. Ale i ty jsi náš blízký a jsi nám milý, protože jen díky tobě jsme neztratili svobodu. Proto půjdeme s tebou. Že je to tak, kamarádi?“

Pokud se přece jen ozval nějaký nesouhlas, tak zanikl v souhlasném rachotu mečů a kopí.

Miroslav chvíli odolával, ale nakonec se rozhodl, že si s sebou vezme svou osobní stráž, dvacítku nejlepších lučištníků a také několik vojáků zeměbrany, kteří se v těžkých měsících stali jeho přáteli.

Uběhlo čtrnáct dnů a Miroslavovo vojsko tábořilo na dohled od dračího údolí. Draka zatím nepotkali, ale už stačili zjistit, co způsobil. Vypálené vesnice, rozdupaná pole a prastaré a krásné stromy vyrvané z kořenů svědčily o tom, že tentokrát je v mnohem lepší kondici. Spáleno a zničeno bylo i městečko, v němž se byl zastavil po svém prvním dračím dobrodružství. Chtěl poděkovat nejen za kobylku, která ho od té doby věrně doprovázela, ale nezbylo mu než stát s hanbou a smutkem v srdci před zbořeníštěm, v něž se proměnil výstavný hostinec. Poté co se setmělo, dal zapálit velkou vatru uprostřed tábora a osobně zkontroloval stráž. Když se vracel do stanu, zaslechl zvuk kopyt. Do tábora vjížděli dva jezdci. Jednoho dobře znal.

Byl to pobočník, který mu měl přinést zprávy z hlavního města. Druhý jezdec – menší a útlejší – mu byl něčím povědomý.

„Jaké zprávy přinášíš, Vojtěchu?“

„Mám jich hodně, kapitáne. Ale nejdříve byste si měl promluvit se svou paní. Nedala jinak, než že pojede se mnou.“ Když uviděl velitelův výraz, dodal. „Jen málokdo jí dokáže něco odmítnout, pane.“

Miroslav přikývl, přistoupil k druhém koni a pomohl princezně se sedla. Až když byla bezpečně na zemi, promluvil: „Ludmilo, říkal jsem ti, že bys měla zůstat ve městě. Nikde teď není zcela bezpečno. Tady je to ale nejhorší. Nevíme, kde ten drak je, ani kdy nás překvapí.“

„Musela jsem přijet. Potřebuji s tebou nutně mluvit. Pojďme do stanu.“ Miroslav už raději nic neříkal a zamířil do středu tábora.

Ve stanu nesvítla jediná svíčka. Osvětlení obstarával jen chabý odraz záře vzdálené vatra.

— *Je ještě krásnější, než si pamatuju*, uvědomil si Miroslav. „Posaď se,“ nabídl jí svou dřevěnou skládací židli, krom prostého lůžka jediný nábytek v dohledu.

„Ne, postojím. . . . Král, můj otec, před třemi dny zemřel.“

„Jak se to stalo?“

„Rozčílil se, když se dozvěděl, že jsi vytáhl na draka bez jeho svolení. A to jen s pár vojáky.“

„Když k němu posílal ty ubožáky, tak nejspíš ani necítil špatné svědomí. Prý jich ten drak zabil stovky.“

„Vždyť víš! Pořád věří, že bohatství lze získat kouzly.“

„Už nikdy ten pohár nepoužiju.“

„Věřím ti. Ale teď musíme rozhodnout, jak dál. Válku jsme vyhráli, ale v království stále vládne bída a nespravedlnost. Co s tím uděláme?“

Miroslav se zamyslel, ale dřív než stačil odpovědět, do stanu vtrhl velitel stráže: „Kapitáne, přilétá drak!“

„Zůstaň tu!“ přikázal Miroslav své princezně.

„Ne! Neopustím tě,“ nesouhlasila Ludmila. Miroslav se usmál a přikývl.

Venku vládla čirá tma a drak byl při svém obletu tábora téměř neviditelný, jeho obrys se však rýsoval proti hvězdám.

„Nečekala jsem, že je tak obrovský.“

Miroslav vzal princeznu za ruku a pevně ji stiskl. Nezbyval čas na útěšná slova, ale v tom stisku, bylo vše, co jí chtěl říci. Včetně sdělení, k nimž by stěží hledal odvahu i v bezpečném soukromí královského paláce.

Drak pomalu přistál na všechny čtyři jen kousek od ohně a tak odhalil všechny své hlavy, obrovitý trup a dlouhý ocas. Vedlejší hlavy, které mu ještě dorůstaly, nebyly zcela vyvinuté, i tak vzbuzoval hrůzu a děs.

„Nezapomněla jsem na tebe lidská myši,“ ohlušivě zařvala prostřední hlava. Po rýmě nebylo ani památky. „Teď se ti krutě pomstím za všechnu tu bezmoc a ponížení, co jsem musela vytrpět.“

Miroslav se však dračího řevu nezalekl a sani odpověděl: „Stačí jediný můj rozkaz a moji muži tě provrtají desítkami šípů. Připravili jsme se na tebe, stvůro!“

„Šípy jsou pro mě jako jako hmyzí bodnutí, červe. A pokud snad věříš stříbru, tak je to jen ničím nepodložená pověra.“

„Ty šípy mají ocelové hroty, vylétají ze stodvacetiliberních luků a na dvacet sáhů dokážou proniknout ocelovým plátem.“

Dračice na malou chvíli znejistěla. Poté se ale rozesmála a divoce zamávala blanitými křídly. „Nejdříve odfouknu tu havěť s luky.“ Miroslav objal Ludmilu, aby společně vzdorovali náhlému větrnému poryvu. „A pak, ...“, mocný dračí hlas se v bezpočtu ozvěn odrážel od okolních skal: „a pak, pak, ...“ Všechny hlavy saně se zaměřily na dvojici v objetí. Miroslav chtěl dát rukou pokyn k střelbě, byl však spoután hypnotizujícím pohledem na malé modravé plaménky v hloubi pootevřených tlam, připravené na zážeh.

„... pak, pak, pak, pak, pak ...“

Z neproniknutelné tmy přilétla desítka šípů, z nich jeden – dlouhý a černý, pronikl oslabeným šupinatým pancířem u lopatky křídla a skončil v dračím srdci. Saň strašlivě zařvala a ze všech tlam jí vyšlehly žhavé plameny. Miroslav a Ludmila se objali tak těsně, až přestali dýchat. Oheň jim však přeletěl vysoko nad hlavami, saň zakolísala, pokusila se vzlétnout, ale namísto toho drtivě dopadla na zem a nejevila známky života. Z okolní tmy se vynořili muži a jejich meče a bojové sekery ukončily jakékoliv pochybnosti o dračí záhubě.

Miroslav se mezitím rozhodoval, co udělá jako první. Netrvalo mu to příliš dlouho, neboť nový mohutnější plamen nyní vzplanul v jeho srdci. A protože v těsné blízkosti bylo i další planoucí srdce, obě svorně dospěly ke společnému rozhodnutí – prvnímu polibku. Dlouhému a vášnivému polibku dvou lidí, kteří právě zjistili, že život může být setsakramentsky krátký a pokud budou čekat, tak už na lásku nemusí zbýt žádný čas.

Až v okamžiku, kdy bylo zřejmé, že se bez polibku pár vteřin přece jen obejdou, se Miroslav obrátil k vojákům, kteří je obklopili a mlčky pozorovali. „Řekl jsem vám, až dám pokyn. A pokud vím, tak jsem žádný nedal.“

I tentokrát se stal mluvčím starý Všebor. „Nemohli jsme přenýst přes srdce, pane, že hned potom, co sme získali novýho a mnohem lepšího krále a milovanou královnu, bysme o ně zase přišli.“

„Tady se nic neutají,“ poznamenal Miroslav, dívaje se na Vojtěcha, jenž držel za opratě jeho Krasavici.

Ten se sice snažil tvářit zahanbeně, ale z očí mu zářila čirá ničím nezkalená radost. „Na to si budete muset, pane králi, mezi přáteli zvyknout.“

„I tak je budeme muset potrestat, Miroslave,“ přidala se královna. „Co třeba povinná účast na nějaké slavnosti... Svatbu už jsme ale měli,... tak to budeme říkat zasnoubení. Proč bychom nemohli mít zasnoubení až po svatbě.“

„No ještě nás čeká korunovace. Tu by taky mohli dostat rozkazem,“ poznamenal nový král. Pak ale uvedl vše na správnou míru. „Ne, není to rozkaz ani povinnost, přátelé. Je to pozvání – pozvání přátel, kterým vděčíme za své životy. Děkujeme vám.“

„Děkujeme vám, naši milí přátelé,“ přidala se královna a oba se lehce uklonili.

Starý zeměbranec poklekl na pravé koleno a ostatní muži ho následovali. Až pak Všebor promluvil: „Je nám ctí přijímat tvý rozkazy, náš králi. Ale pozvání od přátel potěší víc než rozkaz. Přijdeme a budeme se těšit spolu s vámi, protože lásky, štěstí a radosti není nikdy dost. Už teď vám oběma přeju štěstí v lásce i

kralování, dlouhý život a taky hodně dětí, který se vám budou podobat.“

A jak byl řekl ten moudrý muž, oba žili ještě mnoho let v lásce a svornosti a na jejich vládu se vzpomínalo dlouho a v dobrém. Neboť přišly doby, kdy tvrdou rukou vládli jejich děti či vzdálenější potomci a lidem se žilo o poznání hůře a nikolivěk tak šťastně, jak by si přáli, a dokonce i méně šťastně, než by si zasloužili.

A kdyby tam v té dračí pustině byl nějaký zvonec, zazvonil by, neb pohádka je konec.

„To byla moc dlouhá a moc krásná pohádka,“ zvolala Ludmilka, po chvíli ale podotkla: „Ta saň ale zase nebyla tak moc zlá.“

„Proč si to myslíš?“ podivil se Vilém.

„Protože se bála o svůj život.“

„V životě bohužel potkáš i lidi, kteří se bojí o svůj život, ale přesto se neohlíží na štěstí či dokonce životy jiných. A jen málo je těch, co jsou hodní a zároveň odvážní, jako tvůj tatínek.“

„A ani ta princezna nebyla zase tak moc hezká,“ přidal se Soběslav.

„Tak tomu vůbec nerozumím,“ podivil se ještě víc Vilém. „Říkal jsem přece, že byla krásná a Miroslavovi se zalíbila hned, jak ji spatřil.“

„Ale byla chytrá. A ženský nemůžou být zároveň chytrý i krásný.“

Václav to už nevydržel a zasmál se. Vilém však zůstal vážný.

„Kdo ti takovou věc řekl, chlapče?“

Soběslav to nechtěl říci, ale když viděl tatínkův výraz, odpověděl: „Jeden tatínkův svobodník.“

„Tak to ti bohapustě lhal. Tvoje maminka je přece krásná a zároveň chytrá.“

Soběslav se ale tak snadno nevzdal. „Kdyby sis, strejdo mohl vybrat, tak by sis vzal chytrou a ošklivou nebo hloupou a hezkou?“

Vilém se zamyslel a pak se smutkem v hlase odpověděl. „Potkal jsem v životě hodně žen, Soběslave, krásných i méně krásných, chytrých i hloupých. Ale s žádnou jsem nebyl tak dlouho, abych poznal, zda mě má opravdu ráda. A na tom jediném opravdu záleží.“

Poté se básník obrátil na Krasavici, která stála opodál. „A na co se mě zeptáš ty, kobylko?“

Kobylka neřekla nic, protože vše důležité už bylo řečeno. Vše ostatní pak řekl její pohled. Pohled tvora, který nechápe lidské snažení a zná lidské nedostatky, přesto ale věří, že někteří lidé si zaslouží být milováni.